

estos que le rey mandamos,
fue Juan Y. Y.

GABRIEL GUILLEM

EL PATRIMONI INDUSTRIAL REDESCOBERT

Miralls del Miracle

2 0 1 7
LLOTJA DE SANT JORDI

Vista del Molinar — Alcoi

1-4-90h.

que mi padre me dá para postar
que recibí con un gran retoro.
Manda me dire y de los ritos d.

GABRIEL GUILLEM

EL PATRIMONI INDUSTRIAL REDESCOBRET

Miralls del Miracle

2 0 1 7
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola
Enric Balaguer
Manuel Boix
Romà de la Calle
Fernando Castro
Carles Cortés
Daniel Giralte-Miracle
Joan A. Llinares
Tomàs Llorens
Wences Rambla
Isabel-Clara Simó
Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

COMISSARI:

Mateu Gamón

GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Ximo Victoriano

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

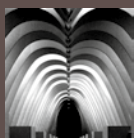
© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S.L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 12-2017

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

EL PATRIMONI INDUSTRIAL REDESCOBERT / MIRALLS DEL MIRACLE

El món de les valls del riu Alcoi té el seu esperit condensat en una paraula: indústria. En la seua memòria, en la seua essència i en la seua vocació.

La irrupció de la màquina en aquest territori a partir de principis del segle XIX va trastornar l'ordre de la vida que durant segles va tenir la gent d'aquestes terres. En aquest esdevenir de dos segles el llegat de la industrialització és una realitat complexa present en tots i cada un dels aspectes de la societat alcoiana, en la seua parla, en les tradicions, en l'urbanisme, l'habitatge, l'arquitectura, l'ensenyament.

Més profundament, però, la industrialització va generar un caràcter propi, manifestat en els personatges d'obrers, patrons, comerciants, en les societats que van anar brollant en el gran segle alcoià, el segle XIX. I, tot això teixit amb els fils subtils de milers d'existències, de temps de vida, transcorreguts al costat de les màquines.

És fàcil caure en l'evocació glorificant d'aquell tipus de vida. La nostàlgia sol tenir el mal efecte secundari de millorar el que va ser dolorós.

A Alcoi hi ha un centre de salut anomenat La Fàbrica. No fa molt de temps un senyor major va patir una caiguda al carrer i en dir-li els que l'atenien que havia d'anar a «La Fàbrica», aquest exclamà angoixat: «A la fàbrica no, no, que jo ja estic jubilat». Aquesta anècdota ve al cas d'eixa percepció autèntica que tenen els mateixos protagonistes de la vida en les fàbriques quan els estudiosos pinten amb tints daurats el món del treball.

El dur treball ha sigut el denominador comú de la indústria alcoiana. Sense considerar el grau de justícia econòmica amb què va ser compensat, hi va haver un sacrifici de les vides de tots els implicats en aquest miracle.

Parlar del «Miracle Alcoià» pot sonar a grandiloqüència d'exaltació xovinista, però que sorgira una indústria com l'alcoiana, en una àrea incomunicada, amb molt escassos recursos, on l'estiatge dels rius paralitzava sovint els seus batans i molins, mereix ser anomenat amb aquesta paraula.

Les vides en les fàbriques van dibuixar l'Alcoi de café i herbero a l'alba, dels pulmons plens de borra, de bitllets nous del Banc d'Espanya i motocarros amb plegadors gegantins, de nits de fira en *night-clubs* i mans sense dits, dels patrons conquistant Amèrica i les dones vestides de blau mecànic.

La industrialització d'Alcoi, com a fenomen singular en un context universal, té una complexitat incopiable al millor estudi històric científic. Pot definir-se mitjançant dades la matemàtica de la seua realitat, se'n pot traçar la seqüència dels fets que formen el procés, però difícilment pot captar-se la memòria de les vivències que engloba.

Girar l'esquena a un mateix sembla impossible, però a Alcoi s'ha aconseguit. Potser eixa memòria ingrata dels anys perduts a peu de fàbrica, de les tensions socials, del rusc proletari, continua pesant en una permanent desídia inconscient cap a conservar allò que va convertir aquest lloc entorn del riu Serpis en un espai excepcional de desenvolupament econòmic.

Alcoi, però, com déiem a l'inici d'aquest escrit, continua tenint vocació industrial, tal vegada perquè sense ella deixa d'entendre's, i només recuperant un dels seus principals senyals d'identitat pot obrir-se al futur a través del seu llegat cultural.

En aquest punt ens trobem. Davant d'un llegat que la Història difícilment pot captar amb tots els seus matisos, una societat que encara viu d'esquena al passat que l'ha definida i un futur que exigeix d'ella eixe reconeixement com a via de futur.

Dir que l'exposició col·lectiva «Miralls del Miracle» és una nova mirada sobre el llegat industrial d'Alcoi, és cert, però no respon exactament al seu abast vertader.

L'obra exposada planteja una reflexió a l'entorn de la ruïna. La ruïna no tan sols com a referent evocador carregat de significats, sinó com a canal que vincula entre si el passat, el present i l'esdevenidor de la societat alcoiana.

6 Associada habitualment a la decadència d'una època i al Romanticisme que troba el seu gust en aquest silenciós esdevenir de les coses, la ruïna emana la seua llum pròpia en el món d'allò contemporani i estandarditzat.

Els vells espais de treball continuen desprenent l'aroma dels lubricants de les màquines, en les seues parets romanen anotades les hores d'interminables setmanes i en els armariets abandonats continuen lluint els seus torsos al sol flors d'aquelles primaveres. Sovint el valor de l'arquitectura d'aquestes fàbriques les va fer mereixedores que els seus edificis foren conservats, rehabilitats amb funcions diferents de les industrials; no obstant això, la fàbrica va ser un poc més que un edifici. La seua arrel és la indústria que la va fer existir. Recuperar l'arquitectura està bé, però deixar-la desmemoriada és fer-ne una indigent cultural. ¿On veure, en entrar als edificis de les antigues fàbriques de Carbonell, de Ferrándiz, de Bernabeu, de Papereres Reunides, el testimoni de l'autèntica i primera raó de la seua existència?

Ens trobem en aquesta exposició col·lectiva davant d'un diàleg obert. La força creativa com una energia atemporal que continua desbordant en aquest Alcoi del segle XXI. Aquestes noves mirades no són mirades des de la simple contemplació d'allò que va passar, sinó de participació en el cabal creatiu que de manera callada, a penes perceptible, continua espentant Alcoi cap al seu futur.

Un text antic deia que Alcoi no tenia senyor, perquè la seua senyora era la font del Molinar, que amb les seues aigües donava vida i treball a la ciutat. Però sense la idiosincràsia innovadora, creativa, de la societat alcoiana, el miracle de la seua industrialització haguera sigut impossible. En aquest gran soterrani de la Llotja de Sant Jordi, evocador de tants soterranis on es van gestar indústries alcoianes, la història i el present es retroben en un mateix canal de creativitat.

GABRIEL GUILLEM

EL PATRIMINI INDUSTRIAL REDESCOBERT

Miralls del Miracle

Antonio Alcaraz

Andrada

Ximo Canet

Pep Fuster

Mateo Gamón

Francesc Jarque

David Pareja

Manolo Rey Fueyo

“Conjunto industrial del molinar Alcoy 2013”

A N T O N I O A L C A R A Z

(ALACANT 1963)

De portes tancades i buits trencats, descarnades façanes ocultes entre la naturalesa, alçades al costat de la força hidràulica dels rius; llocs recòndits, hàbitats oblidats per l'home i que el pas del temps devora feroçment. Són així els espais que retrata amb passió Antonio Alcaraz. Un pintor d'arquitectures, més precís visualment que el fotògraf, més exacte que el projecte d'un enginyer. Furga en les entranyes del passat més recent i deixa de costat la pintura de paisatge pur, idealitzada i plena d'ensomni per a endinsar-se en un món molt més real. Ruïnes transformades en poètics elements que immortalitzen un món inert, un passat que avui es cobreix de pols. Trasllada detalls tant físics, arquitectònics, com les sensacions de l'atmosfera i el silenci que regna darrere dels murs que tanquen camps d'autèntica soledat. Teles que, en definitiva, documenten un passat que no tornarà.

(...) Amb les seues propostes artístiques relacionades amb l'arqueologia industrial se suma als homes que van eixir en defensa del ric patrimoni industrial a la Gran Bretanya dels anys seixanta, al grup d'intel·lectuals procedents de diferents camps que van protestar davant la desídia en què es deixaven alguns monuments alçats per la revolució industrial. Així va ser com va sorgir aquesta disciplina a la qual el pintor alacantí li ha dedicat quasi tota una vida artística.

Més enllà de discursos sobre el pas del temps o la inconstància de l'home, la mostra «Espais Industrials. Patrimoni del futur», Antonio Alcaraz es marca com a objectiu principal mostrar el treball plàstic més recent de l'artista; però, també, de cridar l'atenció sobre l'important llegat patrimonial que ha generat el progrés industrial a través de les restes físiques generades per les activitats productives dels sectors industrials, els destinats a l'explotació de recursos naturals, a la producció d'energia, indústria química i béns manufacturats, així com els referits a transport i als béns i serveis públics. En definitiva, la seua pintura pretén omplir-se d'una altra utilitat que vaja més enllà del fet de pintar. Es tracta de fer reflexionar i debatre sobre la sostenibilitat d'eixe patrimoni industrial des d'un punt de vista transversal i interdisciplinari, pensant en art, en identitat històrica, en arquitectura i urbanisme, en explotació turística i paisatge. En definitiva, significa sensibilitzar sobre la reivindicació i reutilització d'eixe patrimoni de què som hereus mirant sempre cap al futur.

Extracte del text de Felisa Martínez Andrés: «Espais industrials. Antonio Alcaraz, de l'arquitectura a l'obra artística».

“Puente de las siete lunas, Alcoy 2013”

"Fragmentos Tabacalera III, Alicante, 2011"

"Fragmentos Tabacalera II, Alicante 2011"

A N D R A D A
(VILLAR DEL ARZOBISPO 1979)

«...Hi ha coses degradades, paisatges degradats, temps degradat i vides degradades.»

Kevin Lynch

Quan un espai és abandonat sorgeix impertèrrit el caos i la destrucció.

Destrucció i mort...

Mort que alimenta la vida d'aquells objectes, estris i éssers, que van ser essència d'un temps de treball ardu.

Vidus autòmats..., mans ensanguinades..., cossos encadenats i invisibles.

Parets sumides en rumors i llegendes infundades, que s'alimenten, any rere any, d'abandonament i declivi. Amb el submís silenci que hi deambula.

Només l'ésser diminut interromp eixe silenci, i es nodreix d'eixos cadàvers exquisits.

I on hi va haver una vida frenètica, que se'n va anar amb lentitud mortal, torna a sorgir, de la derrota, una mica de vida terrenal.

La parca personificada en l'abandó.

El roig de marginació, desolació i mutilació, que Andrada expressa amb minimalisme artístic. I que explota en llocs que van ser fruit d'una ambiciosa societat.

Tot és canviant. Mutem sense a penes adonar-nos-en. I allò que va ser alguna cosa, pot arribar a ser, i, sent-ho, hi és.

L'home detesta allò que es degrada. I en algun moment l'Art retorna bellesa a eixos llocs.

Llocs que només s'escapen del caos quan algú els recorre i els intervé; i que, paradoxalment, algú ha recorregut per a destruir-los prèviament.

Hi queden essències d'ànimes vagarejants...

Silencis oïdors...

Vides i morts.

KARMA LLATAS

Death & Life. Tècnica mixta, 90 x 135 cm.

"Black Threads". Tècnica mixta, 60 x 60 cm.

Composició 1 "Calaveres", Tècnica mixta, 25 x 25 cm.

“Mostra de llanes de colors”

Composició 2 “Calaveres”, Tècnica mixta, 25 x 25 cm.

“He sigut jo”. Intervenció sobre frase de COMS.
Impressió digital sobre paper fotogràfic, 70 x 50 cm.

“Laboratori”. Intervenció 2.
Impressió digital sobre paper fotogràfic, 70 x 50 cm.

X I M O C A N E T

(ALCOI 1967)

Els sorolls dels telers s'han apagat...; callen també les xemeneies.
La ciutat dormida va desdibuixant monuments arqueològics del passat.

21

Terra canella, ocre curri, taronja safrà... matèria..., van donant forma als museus oblidats.
Enderrocs d'una etapa gloriosa, aromes perdudes.

XIMO CANET SANZ

Trau el cap a Alcoi el 1967

Cau a la marmita de la pintura de ben petit i fins avui hi continua captivat.
Des de l'inici a Barcelona, amb l'elaboració de les pintures naturals al tremp amb espècies i terres, on troba la seua interpretació figurativa-abstracta crítica, la seua fusió alquimista amb la cuina i la pintura... i, fins avui. Ha realitzat nombroses exposicions i cursos, i al mateix temps ha format part de diversos col·lectius artístics i ha estat membre del jurat de diversos certàmens de l'àmbit nacional i internacional.

MUSEU PERDUT. Temple amb tècniques mixtes. 2016. 80 x 80 cm.

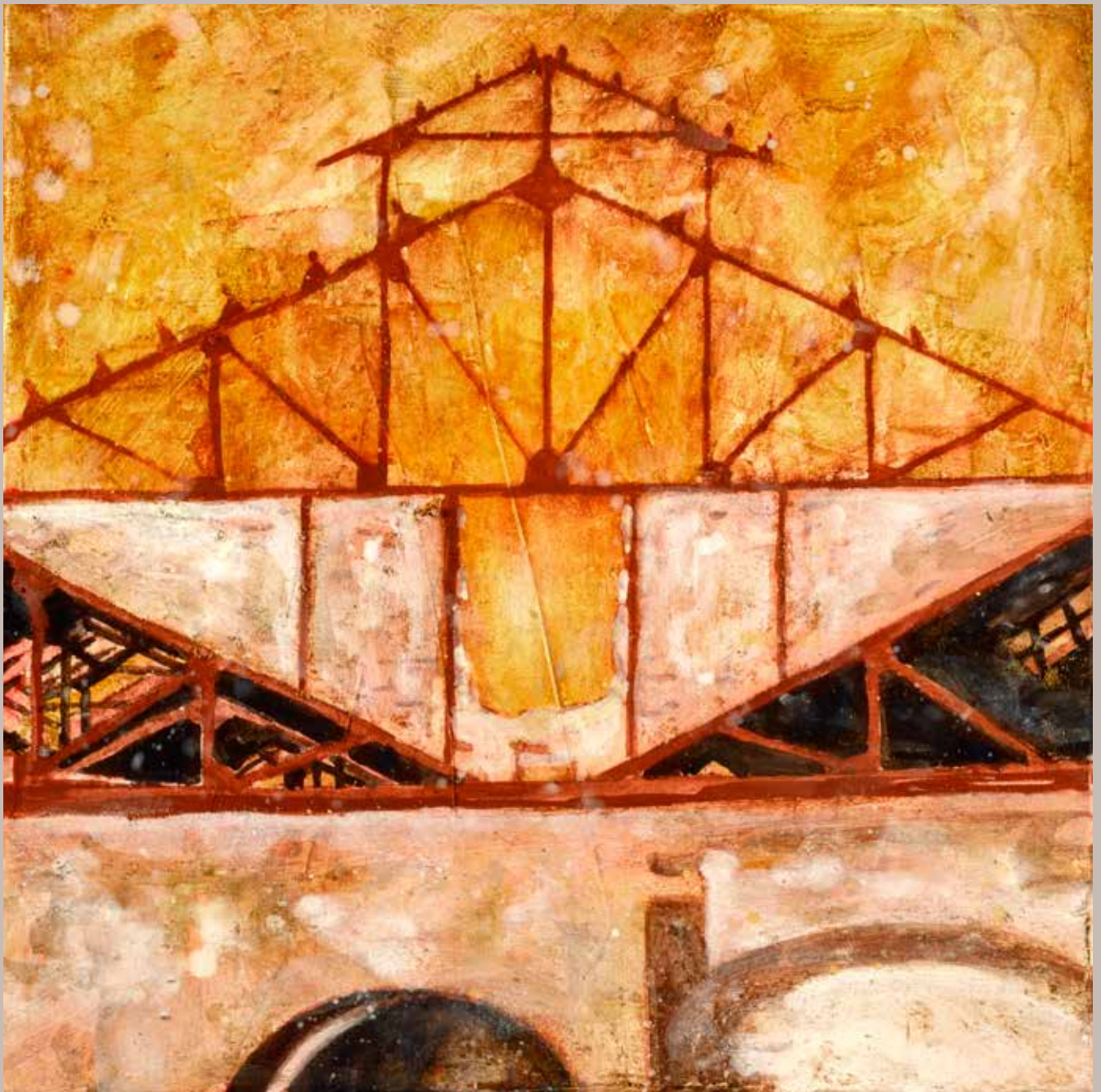

PORTA AL MUSEU DE RODES...Temple amb tècniques mixtes. 2016, 41 x 33 cm.

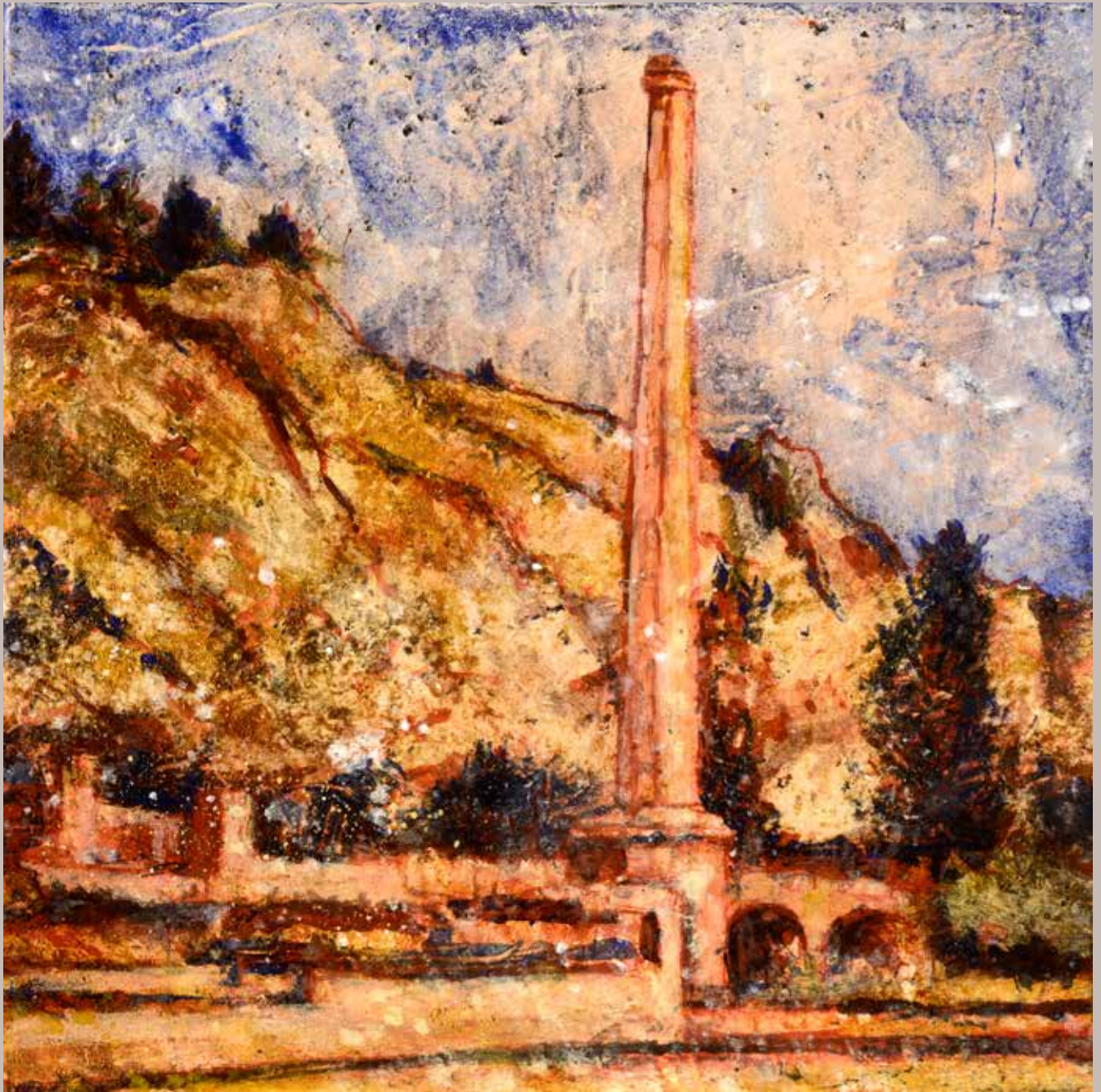
HOMENATGE A LES XEMENEIES DEL PASSAT. Temple amb tècniques mixtes. 2016, 60 x 30 cm.

ELS "CUCHILLOS DE RODES" (ESBÓS). Temple amb tècniques mixtes. 2016, 22 x 22 cm.

MONUMENT A LA PRESA HIDRAULICA. Temple amb tècniques mixtes. 2016, 22 x 22 cm.

El TEULAR DEL LLONGANISER Temple amb tècniques mixtes. 2016, 22 x 22 cm.

P E P F U S T E R (ALCOI 1949)

Josep Fuster i Moncho és enginyer tècnic industrial. Al llarg de la seua carrera professional, fins al moment de la seua jubilació, va exercir la direcció tècnica en empreses tant de l'Alcoià com de la Vall d'Albaida i la Foia de Castalla. A la seua tasca en la indústria d'aquestes comarques ha sumat una activitat intensa i constant en l'àmbit de l'associacionisme i la política d'Alcoi. En la seua faceta de fotògraf, com a membre de l'Agrupació Fotogràfica Alcoiana, ha abordat moltes vegades el tema del patrimoni industrial.

Les línies anteriors poden ser a grans trets l'esbós d'una part de la personalitat de Josep Fuster, només una part. Però una part que ha esdevingut sovint la “veu en el desert” que movia a reflexionar la societat alcoiana sobre el seu patrimoni industrial. Una veu que s'ha fet sentir amb força des del Club d'Amics de la Unesco d'Alcoi, quan Josep Fuster, Pep Fuster, n'era el president. En els seus anys de gestió de l'entitat es va redactar el Projecte Museístic de la Ciutat i es van realitzar diverses exposicions i jornades destinades al fet que els alcoians es conscienciaren del valor del llegat històric que els fa una comunitat singular.

La mirada de Pep sobre el patrimoni industrial d'Alcoi a través de la fotografia capta el paisatge que formen aquells que van ser els escenaris de vida dels obrers. En la seua exposició *Paisatges del Treball*, en 2010, ens va desvelar retalls d'aquest món que, a manera de *ready mades* jalonen els carrers de la ciutat i els converteixen en un espai on l'art sorgeix per als ulls oberts a la poesia.

Sovint, davant la societat el marc fa a l'obra. Quelcom de semblant succeeix amb l'arquitectura industrial. En aquesta mostra col·lectiva de *Miralls del Miracle* les obres de Pep Fuster superen el determinisme del valor utilitari i mostren les fàbriques, les cases d'obriers i empresaris, com un tot, expressió més que d'un temps, d'un fet excepcional.

Ernest Navarro Alba

EPSA (Edifici Corbonell), 60 x 80 cm.

AITEX (Edifici El Bambu), 80 x 60 cm.

Habitatge classe empresarial, 80 x 60 cm.

Habitatge classe obrera, 80 x 60 cm.

Partida Tossal i Molins. 60 x 80 cm.

35

Moli nou de ferro (El Molinar). 60 x 80 cm.

Fundició de Botella i Cia. 60 x 80 cm.

M A T E O G A M Ó N

(PARÍS 1951)

Nascut a París el dia 14 d'abril de 1951.

Una fotografia, la seua, només aparentment senzilla, que posseeix l'audàcia de descobrir-nos preocupacions sobre temes bàsics i fonamentals –sempre presents– com són l'essència de l'ésser i el destí transcendent de l'home. En els treballs artístics de Mateo Gamón, i particularment en els que presenta en aquesta exposició, es reconeix la seua pretensió de conservar o de revitalitzar eixa essència mística, eixe anhel per allò transcendent, quasi manierista.

Les possibilitats compositives i també simbòliques que pot arribar a aconseguir una simple gradació del color, exorcitzen un paper capital en la unificació, no ja dels colors, sinó dels ritmes formals dins d'eixe sentit totalitzador i, al mateix temps, minimalista que planteja la problemàtica «cos i ànima» en la seua obra.

La imatge emociona a partir de la pura percepció quasi inconscient que desenvolupa a l'hora de captar la desmaterialització o elevació de l'esperit. Per això, davant de la seua obra no hi ha necessitat de procedir a cap anàlisi formal, simplement cal sentir-la. Com afirmava, referint-se a ell, Ramón Andrés: «En el fonament d'aquestes imatges subjau la nostàlgia, la pèrdua, la devastació. Tot pareix tocat pel temps, per eixe enemic que mata fugint, com el va descriure l'autor dels Somnis... Es diria que en el recorregut d'aquestes fotografies es troba implícita una visió platònica, que observa el món amb insuficiència: aquest és únicament un trànsit, una circumstància que ens entregarà a millor estat».

Felisa Martínez Andrés

Sense títol, 70 x 100 cm.

Sense títol, 100 x 70 cm.

Sense títol, 100 x 70 cm.

Sense títol, 100 x 70 cm.

F R A N C E S C J A R Q U E (VALENCIA 1940-2016)

El meu amic *Paco Jarque*

Me'l presentà Vicent Ventura, a Publipress. A finals del seixanta. Tenia jo una comanda de l'Enciclopèdia Catalana, l'entrada corresponent a Baçó, Jaume, també dit Jacomart, la Verge al retaule de la catedral de Sogorb. Vaig aconseguir el permís eclesialístic corresponent, i amb una il·luminació improvisada, i dalt d'una cadira inestable, Jarque disparà la càmera. I l'Enciclopèdia inclogué la foto al fullet de promoció, prèvia a la sortida a les llibreries del seu primer volum.

Més tard m'encomanaren un estudi sobre l'economia del Baix Maestrat, que publicà Banca Catalana com a promoció de la seua activitat a terres valencianes. Jarque en féu les fotografies que a hores d'ara constitueixen un document antropològic i socioeconòmic notable quan han passat més de quaranta anys. I, molt més tard, ocorregué el que mai no havíem pensat. Jo feia d'alcalde de València i Jarque en féu les primeres fotografies "oficials", de despatx, un punt solemnes i una mica incrèdules per a ambdues parts. No prou satisfets en una col·laboració permanent, de feina, l'Ajuntament democràtic encarregà a M.ª Ángeles Arazo i Jarque il·lustrar i fer comprendre a la població l'horta de la ciutat, els mercats, les festes urbanes. Unes publicacions a cavall d'ensenyar a propis i visitants racons i drecceres de la vida ciutadana. Conec conciutadans que les mostren als convidats i li reserven un lloc a les lleixes de les biblioteques casolanes.

Comprendrà qui tinga la bondat de llegir-me que la col·laboració amb Jarque tingué sempre una component de complicitat. En la idea de país, el valencià, i sempre des d'una perspectiva d'esquerra, la que poguérem compartir amb la colla de l'agència de publicitat i el seu cap, Ventura, sotmesa, això sempre, al rigor de la feina i als compromisos col·lectius quan, en el meu cas, vaig traslladar la meua activitat a la política pública.

I més encara, fins que la dalla inevitable anà separant amics i còmplices, Ventura, Alfaro, i ell mateix. En repassar l'obra, la seua, comuna als meus objectius professionals i públics, no puc evitar una sensació de perplexitat per la seua desaparició. Li quedava, ens quedava, molta feina per fer. Com recuperar la memòria d'un passat recent, sovint oblidat i sempre menystingut per mor de l'acceleració i la instantaneïtat apressada del nostre temps present. I per un cert oblit a mig camí entre la ganduleria còmoda i l'adanisme recurrent, el pensar que el món sempre comença en un mateix.

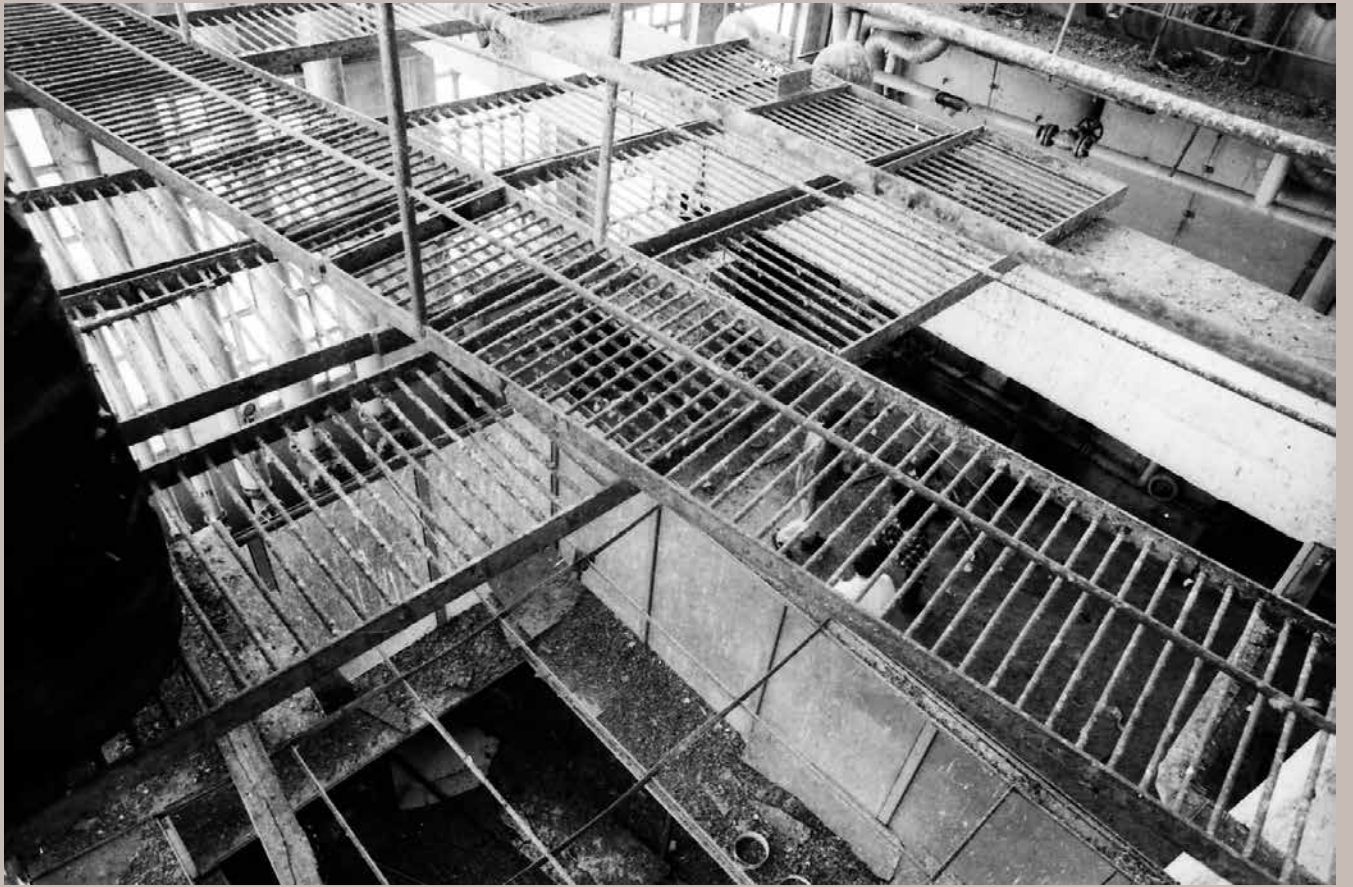
Ara Mateo Gamón ens permet recuperar un bon tros d'allò que ocupà gran part de la feina professional de Jarque, i el seu ull compromés amb la realitat del país que a poc a poc anàvem fent.

RICARD PÉREZ CASADO
València, 15 de desembre del 2016

Sense títol, 70 x 100 cm.

Sense títol, 70 x 100 cm.

49

Sense títol, 70 x 100 cm.

Sense títol, 70 x 100 cm.

Sense títol, 100 x 70 cm.

D A V I D P A R E J A
(GUARDAMAR, BAIX VINALOPÓ, 1975)

Llicenciat en Belles Arts (València, 1998)

Intempèrie... Vestigis industrials... Ruïnes... Escrivia Georg Simmel: “Aquest singular equilibri entre la matèria, mecànica, inert, que resisteix passivament la pressió, i l’esperit, que modela, que tendeix a l’alt, desapareix tan prompte com l’edifici cau. Llavors, les forces purament naturals se sobreposen a l’obra de l’home: l’equilibri entre naturalesa i esperit, representat en l’edifici, s’escora a favor de la primera. Aquest desplaçament produeix una tragèdia còsmica que, així ho sentim, tira a les ruïnes les ombres de la melancolia; l’enfonsament apareix com una venjança de la naturalesa per la violència a què la va sotmetre l’esperit en pretendre conformar-la al seu projecte.” En visitar les velles fàbriques abandonades d’Alcoi vaig sentir l’energia d’aquest fet i vaig pensar que era possible reflectir un poc d’eixa bellesa desolada en pintura. No es tracta de reproduir o d’inventar formes, sinó, com ho entenia Gilles Deleuze, de captar forces: “com pintar o fer que se senta el temps? I les forces elementals com la pressió, la inèrcia, el pes, l’atracció, la gravetat, la germinació?” Així el tema va il·luminar el llenguatge... A partir de l’observació reiterada d’un determinat espai sotmetre la imatge, a través del dibuix, a nombroses correccions, suspeses sempre en l’inconclús, sostingudes sempre en allò provisional... Estem en la intempèrie del sentit... Quan la vista és alliberada de la nostra història personal, de les nostres expectatives estètiques, de la nostra capacitat simbòlica, i es perd en les formes d’allò visible per a generar el ritual gràfic on representar les línies que relacionen les coses, els moviments plàstics que esborren, difuminen i inauguren el vincle continu entre buit i forma, fons i figura, fragment i totalitat. El quadro sorgeix com a saturació d’un hàbit, significant així la concreció d’un hàbitat. Habitar... Ser... I, reintegrant-nos en el silenci del lloc, arribar a la intuïció, per molt inversemblant que puga semblar a la raó, que som la nostra absència fenomènica i que, ara, ací, els espais ens veuen deixar-nos arrere a nosaltres mateixos, com ocorre en l’espai cinematogràfic realitzat per Andrei Tarkovski en *Stalker*: “I, aleshores, és això inexpressable, eixe fons d’absència, allò que, en suma, s’hi mostra. Com si la imatge només poguera ser portadora d’eixa pèrdua, com si mostrara la revelació d’un buit i en eixe acte mateix una forma, una (des)aparició que, en definitiva, ens configura, ens mira.”

Georg Simmel, “Las Ruinas”, en *Filosofia del paisaje*, Casimiro, 2013. Gilles Deleuze, *Francis Bacon. Lògica de la sensación*, Arena libros, 2002. José Manuel Mouriño, Alberto Ruíz De Samaniego, “Formas dibujadas de la ausencia”, en *Fidelidad a una obsesión. La obra fotográfica de Andrei Tarkovski*, Maia ediciones, 2009.

Zona I, Oli/Paper, 50 x 65 cm, 2016.

Zona II, Oli/Paper, 50 x 42 cm, 2016.

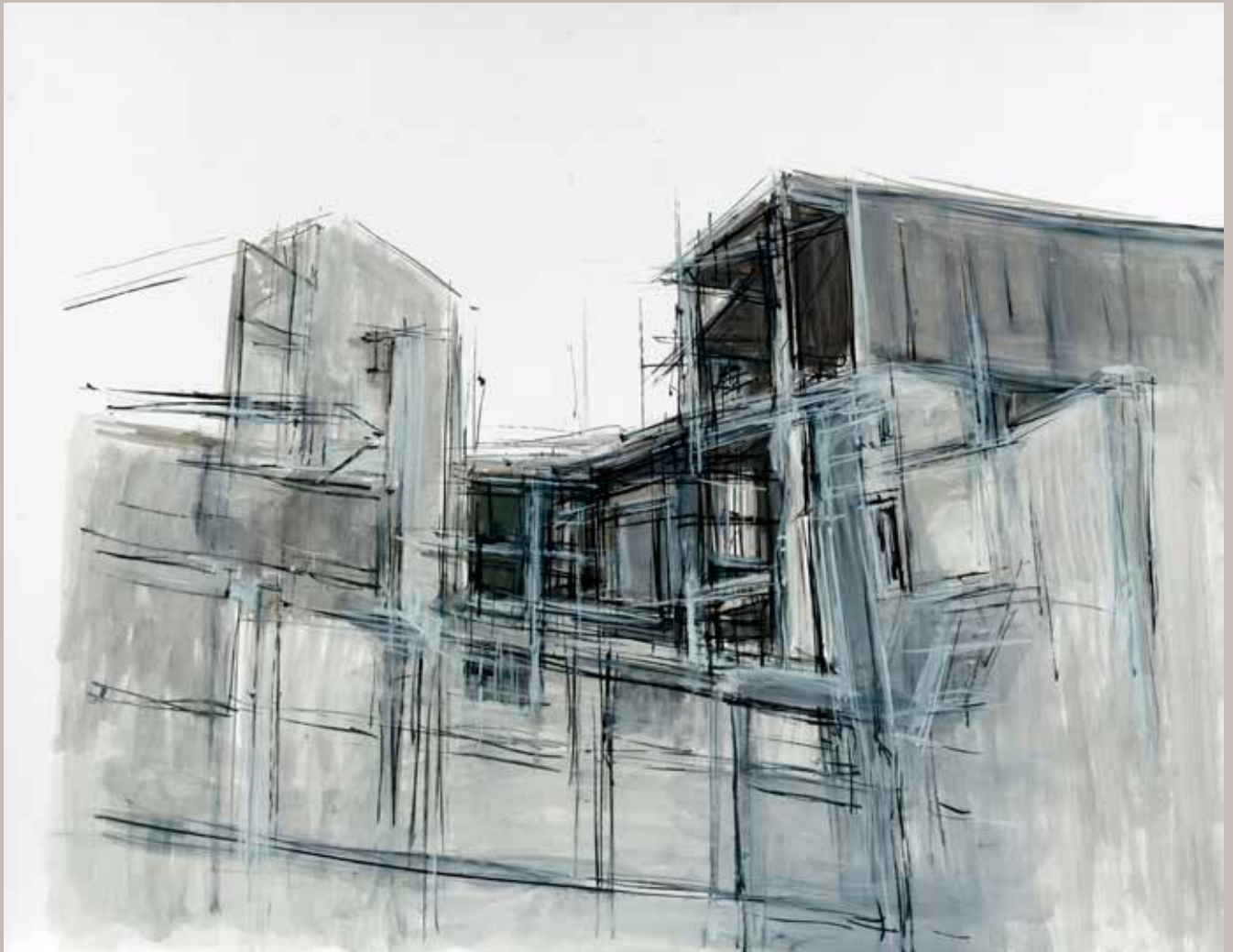

Zona III, Oli/ Tela, 50 x 40 cm, 2016.

57

Zona IV, Oli/ Tela, 50 x 40 cm, 2016.

Zona V, Oli/ Tela, 40 x 40 cm, 2016.

Zona VII, Oli/Paper, 50 x 65 cm, 2016.

M A N U E L R E Y E F U E Y O

Manuel Rey Fueyo va nàixer a La Felguera, Astúries, i després de realitzar els seus primers estudis, es va traslladar a València per a estudiar a l'Escola de Belles Arts i, des de llavors, va fixar la seua residència en aquesta ciutat. Des de les seues primeres participacions en exposicions col·lectives en els anys 70, ha desenvolupat una trajectòria plàstica que l'ha convertit en un dels artistes més representatius de l'abstracció lírica a Espanya, la projecció del qual s'ha manifestat en importants exposicions com "Lírics de la fi de segle", organitzada en 1996 pel Ministeri de Cultura, i la seua participació en edicions successives de la fira ARCO, així com la incorporació de la seua obra en distintes col·leccions i museus.

Però Rey Fueyo és, al seu torn, un artista quasi secret, la seua obra, d'un elevat misticisme, roman reservada per a aquells que encara són propietaris d'una mirada sensible. Obra que, tot i respondre a una complexa i elaborada tècnica, es presenta sota l'aparença d'una progressiva desmaterialització, feta només de llum.

"L'artista ha arribat a un grau de sensibilitat a les variacions de la llum, a una suspensió de l'icònic i a una dimensió de l'espai absolut portats al límit." Amb aquestes paraules, el crític Rubén Suárez feia referència a la seua experiència davant d'aquesta obra "Perquè, si bé és veritat que tota pintura ve de la llum, Rey Fueyo fa d'ella el tema i la raó de la seua obra. No és per a ell font que accentua el gest expressiu, sinó centre d'energia i condensació de sensacions. Eixa llum no és la que diàriament ens il·lumina, no il·lumina objectes ni modela volums, ni tampoc no descriu formes perquè ella mateixa és forma revelada que es filtra com una aparició que ens arriba de l'interior del quadre i es fa visible en el firmament negre del fons. Adquireix sentit en si mateixa, i la veiem quan veiem les estrelles sense adonar-se d'allò que la seua llum il·lumina."

Però no està tot en l'aparença, perquè l'atzar fa la geometria necessària, per això la necessitat d'una ruptura de l'espai pictòric en simultanis i successius plans de llum. Aquesta presència de la geometria reduïda a la subtil presència d'unes línies o franges que evoquen estructures geomètriques, provoquen un desplaçament del punt de vista i recreen imaginàries perspectives, panorames espacials en què queden manifestes les tensions estructurals de l'arquitectura compositiva i la fluïdesa de la pintura. On la llum obre finestres a un espai incert, total, ja com a subtil penombra a través d'un clavill, o en violent esclat, ampliant eixe espai interior i sense límits on allò racional i emocional s'harmonitzen, entrem en la dimensió del poètic.

Aquest univers pictòric de Rey Fueyo, com tants historiadors i crítics han destacat, no és alié al dels més radicals genis de l'abstracció lírica com Ad Reinhardt, o Mark Rothko, però la seua obra també la il·lumina la llum d'artistes com Caravaggio, El Greco o Rembrandt.

La llum és el gran misteri de la pintura, i l'obra de Rey Fueyo està immersa en eixe procés de la vibració de la llum del qual el color és la seua representació més visible. Però el negre és un color, li ho hem sentit dir moltes vegades a Manuel Rey Fueyo, i com a tal, amb les seues gradacions, veladures i tonalitats és el color amb què defineix l'espai en què la seua pintura explora els espais creats en el joc de les ombres amb la llum. Com va expressar Juan Manuel Bonet: «Rey Fueyo continua explorant, amb la memòria igual de rovellada que antany, amb el mateix gust per extraure de l'ombra llum, amb la mateixa capacitat de concentració, amb la mateixa fe en les possibilitats de la pintura, les secretes galeries de la seua ànima. En silenci, en calma continua carregant els seus quadres d'intensitat. Ens continua convocant a combregar amb la idea mateixa de la pintura, sempre recomençada.»

JOSEP V. BALLESTER MONFERRER, 2016

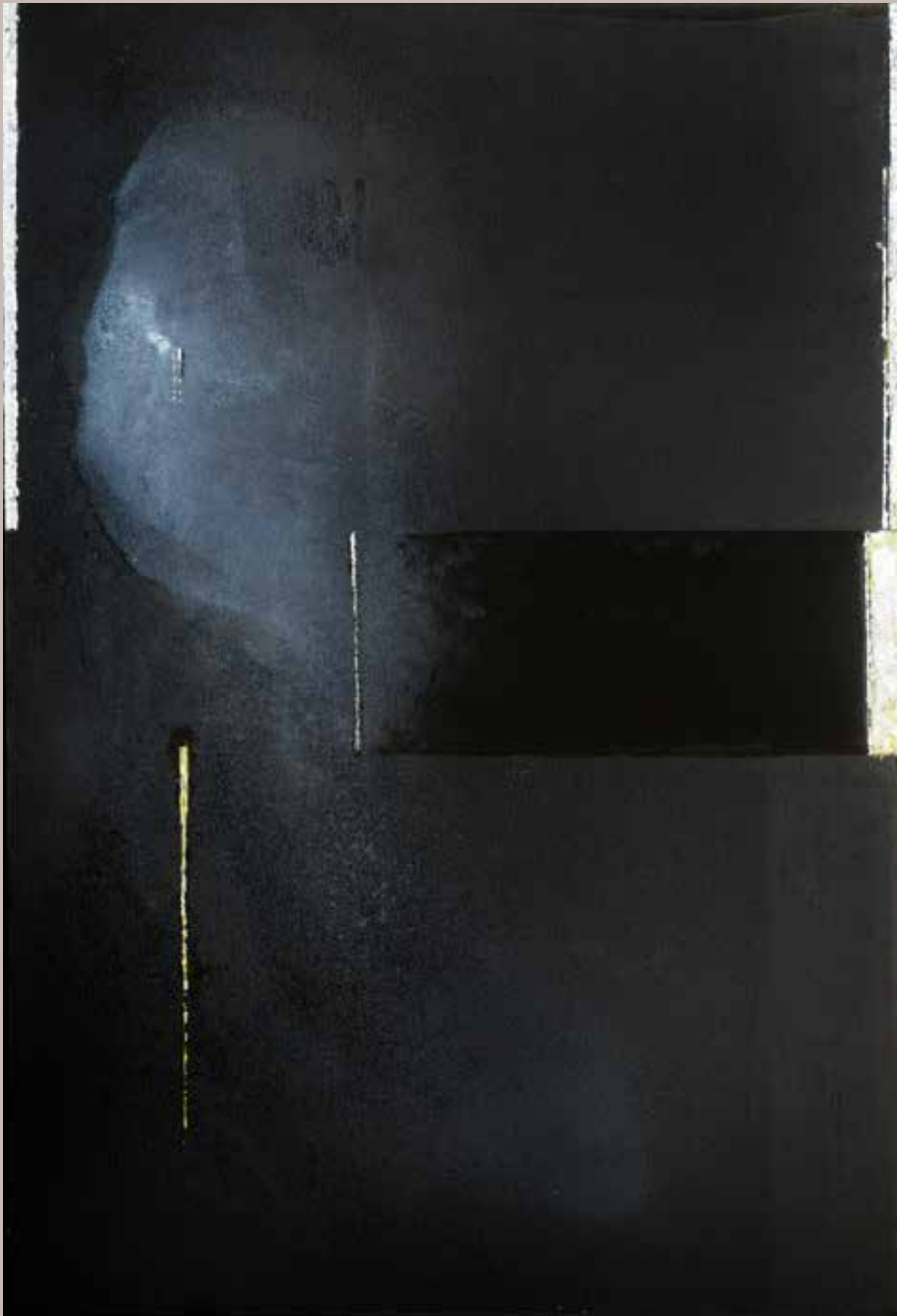

Sense títol.

Sense tífol.

Sense títol.

Sense títol.

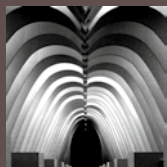

JARQUE, EN LA MEMÒRIA, HOMENATGE.

LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 JOSEP RENAU. The American way of life.
TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 ADRIÀ PINA. Política interna.
EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial redescobert.

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

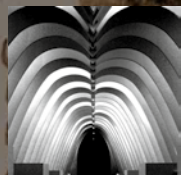

EL PATRIMONI INDUSTRIAL REDESCOBERT

Miralls del Miracle

Alcoi 2 febrer - 2 abril 2017

LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

CÀTEDRA
ANTONI MIRO
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

Vista del Molinar - Alcoi

- Imprenta de "El Perla"